

Korsøren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 5

15de Marts 1907

Næste Nummer af Korsøren kommer paa Tirsdag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Annoncementer 15, 20, 25 Øre.

Nr. 5 er udsolgt til Forhandlere og faas nu kun i enkelte løse Numre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsøren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsøren trykkes og ekspederes fra Nørrebro 78, Telefon 2088. Redaktionen træffes daglig mellem 4 og 5.

Militarisme og Anti-militarisme

Krig er i bore dage kun en kamp om økonomiske interesser, landene imellem.

Sad os bare enige om at de unge arbejdere som udgjør størstedelen af en armé, ingen interesse har i en saadan kamp — det er nærmest de besiddende Klasses interesser der staar paa spil, og det er ogsaa dem der beslutter krig.

Men lad os heller ikke glemme, at selvsigelig blir arbejdsforholdene i landet bedre hvis de besiddende Klasses interesser sejrer, end om de efter et nederlag maa opgives, og indirekte har altsaa arbejderne faktisk interesse af seiren.

Arbejderne i de forskellige Lande er nemlig i bore dage konkurrenter ligesaa meget som de besiddende Klasser — og konkurrence er intet andet end slagmaal.

Saa lange arbejderne ikke forstaar at det er den rene idioti at konkurrere med hinanden, saa lad dem i guds navn slaas; det er ligesaa godt at de paa slagmarken som at i krigsskole et langt lid, igjennem, og vi bryder os derfor ikke om at opfordre arbejderne til

ikke at gaa i krig, selv om altsaa krigen bestemmes af overklassens interesser.

Men naturligvis, naar værnepligtige arbejdere udkommanderes imod deres kammerater, imod deres egne fædre og brødre, som under en strejke kæmper for den arbejdende befolknings interesser, imod overklassen — da er jo værnepligten ganske naaet. Og den værnepligtige arbejder der ikke er et komplet løv, vil da nok huske, at kommandementet der styr, saa er det ham selv og ikke kommandanten der bestemmer i hvilken Retning lugten skal sendes.

Og alligevel, — selv denne sidste del af det antimilitaristiske program er til hybende og lidt noget lapperi. Strejker og løslampes fører nemlig i virkeligheden til ingen ting. Skal vi komme bort fra de forbandede forhold der nedvendiggjør militarismen, maa massen af mennesker bringes til at forstaa at økonomisk krig er alles interesse én og den samme, og at kun gennem den sociale revolution kan denne alles fælles interesse bringes frem til sejr. Paa at udbrede denne forstaaelse har vi derfor anvendt al vor agitatoriske kraft. Thi naar den forstaaelse er traengt igjennem i de brede lag, saa er revolutionen der.

Korsøren har altsaa ikke nogen særlig interesse af den antimilitaristiske agitation.

En helt anden sag er det, at de mennesker som virkelig tillægges en særlig antimilitaristisk agitation nogen betydning, de maa dog ihvert fald saa lov til at sige sin mening helt ud. Naar 13 ungsocialister, bare fordi de offentlig har udtalt sin mening, dommes som oprørere, da har dermed samfundet erklæret de 13 krig; og havde de 13 og deres meningsfæller opløst den krigshandelse der saaledes blev dem tilføjet, da vilde konsekvensen været en bombe hos dommeren — eller hos Alberti, som er den der egentlig har erklæret krig.

I dette land behøver man imidlertid ikke at være bød for bomber, det ved Alberti ligesaa godt som vi andre.

Men naar ungsocialisterne istedenfor at la lampen op, rolig lader de 13 pukke i hullet, da er det jo slet ikke til at forstaa, at de glider sammen med det antimilitaristiske løppe — at de ikke isteden samler sig som én mand og med hele sin agtalsvækkende kraft kæmper over den store egentlige opgave: at forberede jorden for selve den sociale Revolution.

Sand Jæger.

Vi vil —

— 0 —

III

Generalstrejken

—

Den ikke-socialistiske Fagforeningsbevægelse, som Politikerne har faaet os ind paa her hjemme, er en evig Kamp for at holde Rønnen oppe, for at rulle Stenen op ad Bjerget, hver Gang den er trillet ned. For Øjeblikket opløser Fagforeningerne Medlemmer af alle politiske Partier, og selvsigelig ruller de ikke ved selve Rønstemmet. Den Sten lader de ligge.

Systemet rølles kun gennem en Fagforeningsbevægelse, der har den socialistiske Produktionsform til Maal og den sociale Revolution, Generalstrejken, til aaben Port ind i dette nye Land.

Generalstrejken er ikke en Rægtelse af at vilde arbejde; den er en Rægtelse af at vilde arbejde for Rønstemmet, for Kapitalismen. Den forlanger Socialismen, som nu kun er nogle fæstlige Balghurraer, gjort til Virkelighed. Paa den Dag vil Arbejderne raabe til alle Rigsdagsparlamentarikerne som J. R. Lauridsen raabte til de Moderater: Gidder I her endnu, J. Sturke, Guds Langmodighed er stor!

Ved Politikernes lange Herredømme over Arbejderpressen er det socialistiske Samfund Heden omtrent hvad det indre Afrika var for tredivs Aar siden. Ingen har faaet Lov til at betænde dette mørke Jafeland: Socialismen. Rigsdagsstræberne har holdt deres Folk langs Røsten, og navnlig har de gennet dem bort fra de store Floder, som stulbe fore os fremad. Derfor har de ogsaa altid modsat sig Generalstrejken. Den har helst ikke maattet nævnes, og højest er den bleven en Træse, afleveret langt borte paa en udenlandsk Kongres, om at de danske Arbejdere staar parate til at modtage den sociale Revolution, erholdigt P. Knudsen.

Arbejderne har absolut ingen Ting parat. De har lært at organisere sig til Valg, de har ikke lært at organisere sig til Revolution.

Politikernes stadige Kopiering af Bourgeoisiet og Arbejdernes stadige Rolle som Vælgere vler for dumme. Alle gaar op i at være „gode Demokrater“, Kapitalisterne bliver efterhaanden ogsaa Demokrater, nemlig naar de opdager at der ingen Rist er ved det, men at det toærtmod giver gode Renter. Ja i Social-Demokratien har gamle Winkblad skrevet — og Glendighedernes Glendighed! — at det var

ikke nok at være Socialist, man stulbe ogsaa være Demokrat. Ikke nok at være Socialist, — det er som saa man for sig et kæmpemæssigt Skilt med Paastæften: Udgang forbudt for Socialister! Hunde maa ikke medtages. Demokrater for Enne, Børn og Soldater det halve.

Nej, Arbejderne kender ikke noget til Generalstrejken, de kender heller ikke noget til den socialistiske Organisation. Man holder deres Tænder ved Rønstemmet, og man jager dem ind i en Mængde kooperative Foretagender, som vler med alt det, Socialismen vil aflasse, med Kapital, Lon og Forere. Nogle af disse Foretagender, saasom Margarinefabriken, er gaaede under i Pengekrise, andre er bleven til store Familleforetagender for de Herre Politikere; men til et er de lige gode alle sammen: de holder Arbejdernes Tænder ved det demokratiske, langt borte fra Generalstrejken og Socialismen. Og saa ved det humane.

Og har Du Social-Demokraten læst, saa bliver Du human som jeg, dit Væst.

Derfor kommer den overvældende Mængde Arbejderundervisning og Velgørenhedsarbejde, som Alliancepolitikken har skabt, og som i og for sig kan være fornuftig nok, men som blot ikke har noget med den socialistiske Arbejderbevægelse at gøre.

Derfor kommer ogsaa den Forfælske, at de socialdemokratiske Politikere fortrinlig interesserer sig for de Arbejdere, der har Valgret, medens Fagforeningernes Medlemmer i stinkmæssigt interesserer sig mere for det rene Arbejderproletariat. De første tænker altid parlamentarisk og ender deres Moder med Røveder for Forerne; de sidste tænker paa Bunden revolutionært og har ikke helt glemt den sociale Revolution, det forjættede Land, som er Lovet hele Mennekeheden, men som vore moderne Jødedepotikere ikke vil ind i.

De er bange for Pengesækken. De sidder jo paa den. Og derfor, da de kom til Generalstrejken, vilde de ikke „føre“ Folket videre. Derfor stulbe de for en Forklaring, og deres Forklaring er bleven en lang Forklædning af det sociale Spørgsmaal.

(Fortællende.)

J. J.

Fra en Oprører!

„Hvornær er Oprørets hellige Tid.“

— 0 —

Til dig, du unge Proletar, til dig, hvis Hjerte endnu kan banke for en stor og ædel Sag, til dig, hvis Ang endnu ikke er krumpet af Samfundets tunge Byrde, og

hvis Vilk endnu ikke er flovet af den sociale Glendighed, til dig er mine Ord henvendt.

Du har vel nok hørt eller læst om den brutale Dom, Kriminalretten har idømt os Antimilitarister; du har sikkert følt, at denne Dom ikke alene rammer os, men at den er en Gandske Overlasten har kastet i Synet paa Arbejderne i Almindelighed.

Og sympatiserer du med os, mener du, at den Gandske kan vi ikke lade ligge, da vær med til at hægne denne Volds handling, arbejd hen til at hægne for denne blodige Uret kan blive saa velfortjent som muligt.

Forledes skal vi da hægne os paa de Folk og det Samfund, som lader sin Haand falde med en saadan usunde Vagt, som vi har set i de sidste Dage?

„Hvornær er Oprørets hellige Tid“, staar der over disse Linier.

Hvornær kan du saa ved at tænde Oprørsfluen blandt Arbejderne. Præf Oprør mod alt det, som du ser trykkes os længere og længere ned i Smudset.

Tænd Oprørsilden, og lad den skinne ind i det Mørke, som Religionen søger at lægge over vore Albedesfællesskaber. Præf Oprør mod Staten, mod Lovene, mod alle Magthaverne; men først og sidst mod Militarismen.

Lad ikke den Dom, der nu er faldet, stramme dig bort fra den Vej, som Ungsocialisterne først af alle herhjemme har anvist, og ser du saa, at Overlasten bliver ved med sin Brutalitet, da kan du og jeg og alle, hvis Ideer ikke bliver nedtrampede af Pengegridskeden og Magtbyge, gribe til Handlingens Propaganda mod Militarismen ved en konsekvent gennemført Militærnægtelse.

Og naar engang Oprørsilden i de forskellige Lande Verden over har fanget sig til et eneste magtigt Baal, der er i Stand til at opbrænde alt det, der hindrer Proletariatets Fremstormen, da har du faaet Rønnen for alt dit Arbejde, og da er Hænen fuldført.

Andreas Frilzner.

Teatret

Suzanne Després Gæstespil

Saa kom hun hertil, Suzanne Després, og gav sin Sjæl til nogle gamle Digtere — Zola og Ibsen — i „Hérèse Raquin“ og „Et Dullehjem“.

For halvtomt, men dybt andagtigt Hus spillede hun den første Aften Hérèse og Stabe hos det saa foragtede Publikum et Gys af Rædsel og Gru, som aldrig vil glemmes. Det var en Hérèse, som lender Verden fra Montmartre og de maledamiserede Boulevarder, hvor Mennekelid forsvinder ... som Scenen lugdvort flyder forbi, hvor der ledes og lides og hader og elskes og myrdes — hvor Dromme og Langsøer er en luffet, ensom Verden, midt i en egoistisk, forjægt Ederdag.

Næste Aften var det „Et Dulle-

hjem“ — ikke Det Igl. Teaters libredne og visne Fremstilling af Nora fra 70'erne i forrige Aarhundrede, i Hencil Ibsens og Georg Brandes' Levetid — den, som endnu pralliseres af Veteraner som Fru Hennings, for sin Tid udmærket — hejselig Jhulommelse! Gubbevares!

Nej, et af Respekt og Hengivenhed forlæst Væsen, der aldrig sølte Nærligheden i Samlivet med en Mand, men dromte om det vidunderlige, som hendes Pengemand og Bankdirektor aldrig fik Maad til — og en Dag daagner hun til Oprør ... Det var vor Tids Kvinde, som søler sit Værd som Kvinde ...

Og den Aften var der suldt Hus, for Hs. Majestæt var der. Jeg ved ikke, om Suzanne Després kan rose sig af — som i H. C. Andersen's Eventyr „Rattegølen“ — at hun har set Teateret i Aftensens Øjne, men hun har set dem i bore

Jens Pedersen.

Ungsocialister

— 0 —

Enkelte Blade meddelte for en Tid siden, at børsen overfor vor By, paa den anden Side af Sundet i Landskrona Fængsel, havde 5 Ungsocialister ved Ravn Hansson, Jensen osv. tilbragt deres Jul, fordi de har en Overbevisning, som de fandt et Øjeblik værd. I de samme Dage meldte Bladene, at her i Byen stod 14 Ungsocialister tiltalt for Revolte mod Samfundsordenen. Det lød ikke særlig fornuftigt. Men, som man siger her i Landet, det kan jo nok være sandt, fordi det staar i Bladene. Det var nu sandt. Det er fremdeles sandt, at i disse Dage er 5 unge Borgegnere vandret i Fængslet for 10 Maanedes og hans Kammerat, Agel Holmstrøm, var i Forvejen gaaet ind for 7.

Forhauset man og spørger, hvad det dog er for Menneker, der optræder saa fornuftslidigt, maa der svares, at de ikke i noget afstiller sig fra andre uden, som sagt, fordi de har en Mening, for hvilken de ikke tager i Betænkning at ofre det der i Forvejen gaaet ind for 7. Her hjemme er Mikkel Christensen og hans Fæller samtidig anstalt til Vand og Brød.

Her i bore Lande elskister der en Presse i Miniaturformat, „Ungsocialisten“, „Ny Tid“, „Brand“ osv., der udkommer hver 14de Dag eller hver Maaned eller hver Dag der er Penge i Kassen til Trykning. Det er de mest konsekvent redigerede Blade, der ser Trykken her. Højt af dem staar „Brand“, Hinkel Bergegrens Blad. Det er en lod Rus at læse „Brand“, som den hver 14de Dag kommer ind ad Døren i et graat Omklag, ganske som andre Tryklager — inden i ryggede rød.

Der er ingen, der vil mistænke de 20-aarige, der skriver dette Blad, for at være mere begavede end de fleste andre, der skriver Blade. Men høert eneste Nummer af „Brand“ er som en dundrende Salve, en liden Kanonade af tierende Argumenter og fælle Villigheder. Det kommer af at disse Folk selv med deres indvendige Dels i Rog. Der er

ikke for to Sliding April i alle Deon Dats Jons vilde Digte (eller i alle de andre Digte, der staar i Brand); men der er mere ærligt end i alle Sveriges store Digtere tilfaldet. Han er som en ung Mand, der staar op i en Forsamling og ikke kender Udtryk for sine indre Fornemmelser, men udtaler en Flod af boldfomme Ord og ender med et Glemme i et forfaldt Kvad. Hans Digte er som onde ophostede Klumper, der har liddet fast i Halsen. For blot et eneste Vers:

... Jag har ej rum för frid, för kärlek
och försoning,
En enda kånsta har jag blott: et hjäf-
vullst har det de.
Och i min egen själ har helvettet sin
boning,
Det är en afgrundsbild, som sorgar och
fortår.

Ganske prægnante Udtryk uden Spor af Sans for det kristelige Magt i Agitationens Tjeneste — men hvilket ærligt Mæteri!

Ungsocialisterne springer med Begrebene lunge Anspil og kender ikke den Manér at lade Revolutionen blus af brællede Ben og Rode-gaardslemmer. Deres Journalistik er vinterens i den Forstand, at den gaar Masserne Ram forbi. Derfor er den ikke sentimental nok. Den er dødsensforfælgende fra den, vi daglig kan studere i „Social-Demokraten“. Denne er mere ejendommelig og interessant paa sin Vis. Et typisk Eksempel paa „Social-Demokraten“'s Manér er siner som disse, der er tagne af en af J. P. Georges overdaadige Artikler. (En Glasse-bjergdrenge forslaaede Røgskyller er Objektet):

„I Regionen om højre Stulderblad sad et lyst mørkebrunt Saar, der saa lidt større end en Tørre. Næsten det og lidt længere til venstre mod Midten af Ryggen sad et andet ligesaa stort Saar af samme Farve og Beskaffenhed, og endnu nogle Kommer længere nede og længere til venstre saad et tredje Saar af lignende Størrelse og af samme Karakter. Omkring disse store Saar, der alle tre var runde, men med uregelmæssige Kanter, brejede sig over den største Part af Rygkladden talrige — antagelig over 20 — mindre Saar eller blodunderlede Strømmer og Mærker af forskellige uregelmæssig Form og Størrelse, de fleste langstrakte, indtil 1/2 Tomme, med Gangde, men andre, punkt- eller platformede, indtil en stor Tomme eller Væddes Størrelse. Saarlade var dækkede med faste, hvide Skorpor, der paa de 3 store Saar kunde slæntes at være 1 Centimeter tykke. Over hele Ryggen fra over til nederst sad desuden Strids og Stenier forskellige Retninger, af ca. 1 Tomme Bredde og af saag gullig eller blaa-grøn Farve.“

Sag Mærke til med hvilket Mafsimement her er under freget! Det er noget, der taler til Rørelsen og sætter Fantasi i Bevægelse. Disse Linier røber et sjældent Kendskab til, med hvilke Midler man skal paavirke primitive Fjærner. Saaledes udmærket „Social-Demokraten“ hber eneste „Fnatdrenge“ og hvert eneste Selvmord paa et Taglammer. Hvert dødsfald Saar og hvert Forvalterkreds i Danmark bliver til røde Brandpletter i dens lange gammelbald Spalter.

Men dette er allerede en Metode, der er betinget af en vis velbeholden Stilling ovenover Smærterne. Naar man er sulten sætter man sig ikke til Steibordet og udmaler sig Mavens jamtende Fornemmelser, uden for saa vidt man er Digter og sultet for det samme. (Men jeg ved, der, at selv Anut Damsun har stillet de fleste Rapporter af sin „Sult“ over en Vof). Naar man kun er sulten er det i Folke Tingenes Natur ligesom ugorligt at opbuge Sultens Tjænomener. J. P. V. og J. Georges kan altsaa sagene. De har

(maaske) en Gang fulket, siden deres Fantasi har saet de fornødne Tilføjningspunkter, og arbejder nu paa Overfludet fra hine Dages Smærter. Underlebes med Ungsocialisterne. De er ikke kommen ud over hint oprindelige Standpunkt, der allene består i at man striger, naar det gør ondt. Derfor lyder nok ogsaa meget af deres Tale som uatitulerede Vro i de rundbagedes Øren; men der er den bitre Sandhed i det, at der stikker Miskelighebag: ganske tilforlædelig Xypografværl i Lungerne og selve den umaadelige Lomhed i Vufselommerne.

Ungsocialisterne er ejendommelige fremfor de Mennefter, de lever samtidigt med, deri at de er dybt religiøse. De nærer en ubigelig Tro paa de gode Instinkter i Menneftens Natur, og de omsatter deres Ideal med en Mystikers fuldtomme Hengivenhed. Der er Stof i en Ungsocialist til to Muhamedanere. Men deres Religion er meget forfælgende fra andres, idet den er vokset spontant op af Sværten foran deres Røse og Gullerne paa deres Rødes uselige Sko. Andre Religioner opstaa som belendt af Tragt for Jordensveir eller Dygt til Kvinder (Eksempel: Muhamedanismen).

Om alt andet end, hvad de mener, kan gro op af den sorte Jord, er Ungsocialisterne fødte Toldere. Det officielle Socialdemokrati er blevet dem en muggen Affære og Parlamentarismen har deres afgjorte Mistro. I den Tale, de norske Socialisters udmærkede Forer, Dr. Oscar Nissen, holdt til Partiets ellede nye Xingmænd i Efteråret, var der nogle bemærkelsesværdige Ord om Antiparlamentarismen og Ungsocialisterne. Han havde godt lagt Mærke til Fænomenet, sagde han, og han vilde bede de ældre tage sig i Være af de ikke blev sejlet agterud. De kunde godt være belendt af Hilsen, at deres videnskabelige Ballast ikke var bleven henderlig foreglet, siden de selv var unge og havde Tid og Laalmodighed til at følge med og sætte sig ind i Sagerne; men de maatte være klar over, at det var saa. Da blev Formanden for „Norges socialdemokratiske Ungdomsforbund“ pinlig berørt og freb, at Foreeren maatte endelig ikke misforstaa dem eller mistænkte dem for noget sligt, at de var paa Værs af Partiets Taktik (en ganske unødvendig Forfælgelse fra „Socialdemokratiske Ungdomsforbund“'s Side). Derfor lovede Foreeren, at nej, de behøvede ikke at være bange. Men der var mange af de ældre, som ikke var „saa svært begejstret for Parlamentarismen“; og i hans Øine var det ingen Feil ved Ungsocialisterne; om han havde Met i sine Betragtninger. Det var efter hans Mening en Hovedbetingelse for deres Eksistens — Vof!

Ungsocialisterne lider ikke af Respekt for aandelige Værdier og langes ikke af Fortidsmud under Stoen. De er opvokse i Hylselig Lividenhed om Autoriteterne og Klassikerne og har aldrig saet Tid til at bestæfse sig med dem. Der er ingen af Verdensaandene, der nogen Ende har gjort Indtryk paa dem uden Karl Marx og Keapollin og dernæst maaske Darwin og Voltaire. Naar „Social-Demokraten“ refererer Tolstøjs Angreb paa Skafspeare, tager de sig et billigt Grin over Spøktallet og siger: Tolstøjer er su' og saa en gammel Jidot.

Den højere Videnskab har berstæftiget dem saa lidt, at det er dem umuligt at indse den temmelig forfælgende Mangel paa Vægreb om det man i bedre vidende Samsundslag laider Jædelandskærlighed. De nærer den latterlige Anskuelse, at man ligesaa godt kan dykle Kartotler i Kanada som paa Island. Med

Hensyn paa Danmarkshistorien er de klar over, at hvis Historikere af Jægel ligesaa velvilligt vilde overlade Eindsjælgelagerne indgaende Materiale til de andre Kongers Historie som nu til Chr. den 7.8, vilde Diagnosen vise sig at være dødsfælgende den samme.

Askeren har allerede saet nok til at indse, at Ungsocialisterne er en besynderlig Slægt. Jeg vil i en Hæft slutte med at minde om Hencil Jøfens berømte Ord, at Sandheden altid er i Minoritet, og naar den bliver 20 Aar gammel, er den pur Vagn. Det er jo hvad vor egen Socialist og Digter, J. P. V. A. l. j. a. r., ogsaa har sagt (Digtet er oven i Købet til Ungsocialisterne):

Forst naac noget stort er Rimet,
og det Ophavsmænd er himlet
som Fornægter af det ng,
saar hans Tante Verdensreg.

Disse Mænd generer sig ikke for at antyde, at Sandheden maaske alligevel er hos disse paa de tyve. Sig ikke, at disse Sandheder er slægt begrundet. En Sandhed vinder som Regel frem til Trods for Begrundelsen. Ungsocialisterne har slægt valgt den bedre Del, naar de undlaeder at fortælle sig i Dialektik.

Nu efterer jeg atter Jeppe Nissen:

Danmarks Ungdom! altid Ruffet,
altid hundet, laadt og puffet,
kan du kæmpe end en Stund...?

All Ingebrekt!

Margarine-Regnskabet

Fra Formanden for Det ny Arbejdsmandsforbund har vi modtaget følgende:

I Korsarens Nr. 8 findes en Udtalelse af Revisor Boesen, der gaar ud paa, at undertegnede ikke forstaa Margarinefabrikens Regnskab. At Boesen kan saa den Tante, er der jo intet mærkeligt ved; thi jeg gad se den Mand, der forstaa det i Korsarens Nr. 2 aftrykte Regnskab for Margarinefabrikken for 1904-05, naar ikke dertil er knyttet nogen nærmere Forklaring. Men en Forklaring er nødvendigt, viser noksom de Bemærkninger, Korsaren har knyttet til Regnskabet.

Jeg forstaaer ogsaa dette Regnskab og hele Margarinefabrikens Regnskab lige fra dens Start og til 1. Januar 1906, og jeg har under Udarbejdelse en Pjece ikke alene om Margarine-regnskabet, men ogsaa om Forbundsregnskabet og Forbundets Administration. Denne Pjece vil blive udsendt med Aftryk af de forskellige Regnskaber saavel for Margarinefabrikken som for Forbundet.

I det hese vil der blive givet en fuldstændig nøgtern Fremstilling af mange forskellige Ting indenfor Forbundet, som kun ganske faa kender, og ved at gøre Offentligheden bekendt med disse Ting vil vor saa ombedatterede Stilling bedre kunne bedømmes, og jeg soler mig overbevist om, at selv de „Partistabe“ i Provinserne, der end ikke stammer sig ved at raabe Stuebrædder efter os, vil forstaae. Det er nærmest Margarine-regnskabet for 1904-05, som begge Revisorer fremhæver paa sig med Voger og Vilag, hvad der lovtigt ikke er nogen Mærkelighed, har dog en væsentlig Mangel i Forbindelse med flere andre — dermed, at det kun er understreuet af de to Revisorer, den tredie mangler. Hvad er Grunden?

Forbundsregnskabet har jo ogsaa altid paa sig udmærket med Voger

og Vilag; men naar Revisorerne systematisk gæbender alle Vilag, ligegyldig af hvilken Natur de end er, ja naar selv „Vilag“ for Penge, hvis Forsvinden falder ind under det kriminelle, er bleven godkendt uden Revisionsbemærkninger og opført paa Regnskabets som „Udestaaende Forbringere“, — naar saadant kan ske, saa er det vel naturligt, at man modtager Revisorerne „Garantier“ med en vis Skepsis. Og har Margarinefabrikens Revisorer været ligesaa ukritiske overfor de Vilag, der er bemærket, saa har deres Opgave været forholdsvis let.

Jeg har læst P. Boesen i mange Aar og kender ham som en grundhæderlig Mand, og jeg soler mig overbevist om, at han ikke i nogen Retning gaar med til noget uhæderligt; men han har manglet klart Overblik over det, han har haft med at gøre. Og saa har han haft det tilfældes med saa mange andre, at han har haft en ubegrænset Tillid til de levende Mænd; det kan liene ham til Indsigtsbning, men ikke fri ham for Ansvar. Om den anden Revisor J. P. Gram kan siges det samme som om Boesen, men han har været baade Revisor og Hovedbestyrelsesmedlem paa en Gang, hvilket forekommer ret uanstændigt. Den tredie Revisor er Lyngbjes Sekretær.

Som Margarinefabrikens saaledes Forbundsrevisorerne. Den første af dem, — der er tre —, Revisionskomiteens Formand, er Funktionær ved Mølleier „Enigheden“, hvis Formand er Hr. Lyngbje. Den anden har været baade konstitueret Hoved-Kasserer og Revisor paa samme Tid, og de to Væsenere i samme Person bliver vel næppe uenige om Regnskaberne. Vi angriber paa forfælgende Maade. Den løbenhavnske Forretningsfører, Hr. P. Mikkelsen, har saaledes udtalt paa et Fællesmøde sidste Fredag Aften, at vort Forbund var dygtigt paa Vogn; vi skal henvende os til Hr. Mikkelsen, om ikke han mener det kloge at tage vare paa sin grobe Mund, den kunde ellers let blive ham ligesaa dyr som de Skrider, hvortil han af og til laaner Navn. Endelig ser jeg i sidste Nummer af Arbejdsmandenes Fagblad en Artikel med Overstift „En Judasgerning“, hvor jeg bestræber mig for at have udeleveret Margarine-regnskabet til Korsaren. Samtidig med at jeg erklærer denne Bestyrelse for det pure Opspind, anmoder jeg Korsaren om at betragte Nødheden af denne Erklæring.

Med Korsarens Tilladelse skal jeg senere komme tilbage til Fagbladets Artikel.

P. Poulsen.

Korsaren har ikke saet Enderborgfabrikens Regnskab fra Hr. Poulsen; det betragter vi gerne. Vi havde det fra en anden læst Socialdemokrat, og hans Navn er vi villige til at offentliggøre, men kun hvis vi saa hans Tilladelse, naar han har læst dette.

R. d.

Næste Nummer
at
Korsaren
udkommer
Tirsdag Morgen.

Dommen over de 13

—0—

Kriminalretten domte i Aarsdags tretten Ungsocialister for Udbælling af militære Opraab i deres Blad Ny Tid. Mikkelsen Christensen fik som Bladets ansvarshavende Redaktør en Dom paa 6 Uange 5 Dages Bånd og Bred, og samme Straf i 2 Uange 5 Dage fik Finn Madsen, Laurids Frederiksen, Andreas Orsted Frigner, Julius Frederiksen, Karl Wilhelm Christensen, Reinold Herman Nielsen, Sophus Mikkelsen Torp, Kristian Hansen, Chr. Georg Jørgensen, Hans Christensen, Jørgen Søren Jørgensen og Gina Dorotea Bjørnholdt. En, Emil Laurids Hansen, blev frilædt.

Sagen gaar nu videre til Højesteret, rimeligvis appelleret af Justitsministeren paa det saakaldte Offentlige Begne.

For de unge Socialister er der nemlig ingen Grund til at appellere; det vilde fra deres Side være en Slags Anerkendelse af Højesterets Mening. Og selvfølgelig kan en Domstols Meningsindsigelse have paa, hvad Socialister i Forene anser for Ret eller Uret.

Vi stiller os derfor afgjort imod Social-Demokraten, som straks har støttet Tanten om en Appel fra de Domte til Højesteret.

Vi angriber paa forfælgende Maade. Den løbenhavnske Forretningsfører, Hr. P. Mikkelsen, har saaledes udtalt paa et Fællesmøde sidste Fredag Aften, at vort Forbund var dygtigt paa Vogn; vi skal henvende os til Hr. Mikkelsen, om ikke han mener det kloge at tage vare paa sin grobe Mund, den kunde ellers let blive ham ligesaa dyr som de Skrider, hvortil han af og til laaner Navn. Endelig ser jeg i sidste Nummer af Arbejdsmandenes Fagblad en Artikel med Overstift „En Judasgerning“, hvor jeg bestræber mig for at have udeleveret Margarine-regnskabet til Korsaren. Samtidig med at jeg erklærer denne Bestyrelse for det pure Opspind, anmoder jeg Korsaren om at betragte Nødheden af denne Erklæring.

Med Korsarens Tilladelse skal jeg senere komme tilbage til Fagbladets Artikel.

P. Poulsen.

Korsaren har ikke saet Enderborgfabrikens Regnskab fra Hr. Poulsen; det betragter vi gerne. Vi havde det fra en anden læst Socialdemokrat, og hans Navn er vi villige til at offentliggøre, men kun hvis vi saa hans Tilladelse, naar han har læst dette.

Det er klart, at Social-Demokraten, som selv er Mafsløvgiver, maa anbefale Ungsocialisterne at lade den militære Straffeslov og den almindelige borgerlige Straffeslov

prove ved Højesteret. Men vi Socialister anerkender lige saa lidt Love som Domstole for Autoritet overfor Samvittighederne.

Der er ingen Ting at løbe til Højesteret med. Paa Valfels Tid domte den, at to og to var fem; men to og to blev sig ikke en Døjt om den Dom, to og to blev ved at være fire.

Derfor, lad Justitsministeren og Social-Demokraten ansøge til Højesteret, for de tror paa Stat og Love. Vi Socialister gør det ikke.

Korsar.

Efter at ovenstaaende var frebet, erfarede vi, at Ungsocialisterne vil appellere til Højesteret, og at de har en speciel praktisk Grund dertil. En af de Domte oplyser os nemlig om, at de har i Sinde at møde alle 18 for Højesterets Strakte og selv føre deres Sag, hvilket de mener vil blive en god Agitation. Men det kunde jo ogsaa opnaa, hvis de lod bestræbte appellere Dommen, og det vilde se bedre ud.

Folk, der personlig møder for Højesteret, plejer Juristerne at kalde „Selvmordere“; men vi kan alligevel forstaa Ungsocialisternes Ræsonnement.

Kun bør de være klare over, at Militarismen baade staar og falder med den nuværende Samfundsordning. Angreb paa Militarismen er Angreb i Toppet, ikke i Roden. Hvor der regeres med Penge, vil der altid lytles af Soldater.

Fattighus-forelæsning

Vi fortalte forleden om Social-Demokraten's dumme Glæde over, at Folketinget havde vedtaget en Lov om fast Organisation af Arbejdsløsheden gennem Oprettelsen af Stats- og Kommunalbæser.

Merende nu er den sunde Fornuft ved at sejre. Social-Demokraten havde inviteret Arbejderne i Søndags i J. U. F. til Foredrag over Arbejdsløshed. Men Bladet oplyser bagfter med Urdelig Flovshed, at der kun kom 22 — to og tyve — Tilhørere.

Vi synes, at de fornøftigste er dem, der blev borte. Man tænke blot, at ikke alene skal Arbejdsløsheden nu organiseres ved Lov, saa Kapitalen altid kan have denne store Referencarme, dette „Uendelighedsniveau“ i Orden; men de Arbejdsløse skal oven i Købet gaa og høre Forelæsninger over Arbejdsløsheden!

Det er dog et slat Siggle. For om Arbejdsløsheden er der ikke andet at sige, end at den hører med til den demokratiske og socialdemokratiske Stat, som Prygl hører med til en Ræp.

Men saa meget Forstand har Social-Demokraten altsaa endnu levet i Arbejdsforbættelse, at der trøds dens varme Invitation kun mødte 22 Mand til Forelæsningen over den statsunderstøttede Behandling af deres egne Afgiftgiver.

Rousseau.

Dynamitens Luner

—0—

Presiden har været optaget af en Krudt- og Dynamitexplosion, der fandt Sted forleden i det franske Krigsskib Jena i Havnen ved Toulon. Bagtallet sprængtes, ca. 100 Mennesker dræbtes, 180 saaredes, Vandet stod langt omkring med afreene Lemmer, hovedløse Kropper og Rodrester. Inde i Byen troede man straks, at der var et Jordskælv.

Der er egentlig ikke noget mærkeligt ved denne Katastrofe. Den er et Lune, et pludseligt Indfald, en taad Streg, men ikke værre end hvad Viljen havde været i Tilfælde af et Solslag i Krig.

Det minder om Kejser Nero, da han en Gang skulde foretage en hellig Offerhandling. Han stod overfor en Tyr, som han skulde dræbe til Næse for Fædrelandet og Gudene, og i Hænderne holdt han en vældig Ølle løst til Slag. Men i et Anfald af Bemyndighed vendte han sig pludselig halvt om og drev Økfen i Stallen paa Offerpræsten ved Siden af.

Saadan med alt det dejlige Dynamit i Toulons Krigshavn. Det var bestemt til at springe i Hovedet paa alle andre levende Væsener, til Fædrelandets og den teenige Guds Næse; men pludselig drev det i Stallen paa Militærmenigheden selv.

Neros Offerpræst døde af det. Her gik ogsaa noget i Stykker. Men fortæller et kun relatio.

Jean Jacques.

De Døde

Toulon, 13. Marts (M. B.) Marineminister Thomson bejligede i Gftermiddags „Jena“. Bøstinet er nu ganske tomt, saa at Skibet kan blive undersøgt. Forskibet er fuldstændig ubevæget medens Vgterstibet har en enorm Glæde, der sikkert har været som en Sølvhæder, ventill, gennem hvilken Gasen er strømmet ud, hvorved Skibets fuldstændige Udslagselise er bleven forhindret.

Medningsarbejdet fortsattes under Besøget, og Eigene af Matroserne transporterendes bort i Sætte. Der fandtes ialt 118 Mennesker, hvortil kommer de, der befinder sig under Lægebehandling.

Formodningen om, at Eksplosionen paa „Jena“ skulde skyldes en Forskylde, finder ikke videre Tiltro; derimod mener man, at Eksplosionen er opstaaet ved Selbantændelse af det saafaldte sorte Krudt. I Marineofficerskredsene har man allerede

rede lange været klar over, at det af Kulleriet anvendte Krudt altfor hurtigt blev ubrugeligt. En Kulleriofficer paa „Jena“ har fornylig klaget derved i et Brev til en Kammerat og tilføjet: „En skønne Dag skyder vi i Luften.“

I Nat fandt man i Ammunitionskammeret i „Jena“ 8 Kglerslibe en Dyrge af sammenlignende, seghelligt forbrændte og lemlæstede Sig, ialt ca. 60. Størsteparten af de Skrede gennemgaaet forsædelfige Udseender. Et Blad meddelede, at en Klasse med Krudt var bleven slaaende aaben og formentlig er bleven antændt ved en Gnist, der hidrørte fra en elektrisk Korrutning.

Præsident Fallières afrejser sammen med Ministerpræsident Clemenceau og Krigsminister Picquart til Toulon for at overvære Jordskæltens af Drene.

Amalienborg-socialisterne og Ungsocialisterne

—0—

Det maa virkelig ikke være rart at være Socialdemokratgenerel i denne Tid.

De Staller har nemlig den besværlige Opgave paa en Gang at skulle ledte for Høffet og for Arbejderne. For Høffet, fordi de uden detses allerunderdanigste Betjening aldrig kan opnaa at blive Ministre; og for Arbejderne, fordi disse indtil da skal forfølge dem, og fordi de uden dem bag sig heller aldrig vil blive taget i Betragtning ved Høffet.

Derfor kommer det ogsaa disse Generaler meget ubejlsigt, at de unge Socialister agiterer mod Militarismen; thi Militarismen og Kongemagten er noget, der er uløseligt knyttet sammen, og hvis Generalerne virkelig vil gøre Avør af deres Partis Program: at afskaffe Militarismen, saa bliver de simpeltthen aldrig Ministre — Jbiot er Kongen da ikke. Men hvis de paa den anden Side ikke tager Ungsocialisterne i Forsvar, saa faar de med Arbejderne at bestille, og dem kan de ligesaa lidt undvære som Kongen.

Føreløbig, vel at mærke.

For nu at klare den, bruger de den Taktil at ledte for begge Parter. I Social-Demokraten rofer de Ungsocialisterne og Skulder Politier ud, fordi det anholder dem. Men paa Vælgermoderne ude i Proolserne lader de R. M. Klausen udspredde logmagtige Rygter om, at de

unge Socialisters Organ Ny Tid er sat i Gang for Højres Penge. Og naar de taler privat med „Hans kongelige Majestæt“, er der vel heller ingen Tvivl om, at de reducerer Ungsocialisterne til nogle Bruskhøeder, som nok omvender sig med Tiden.

Føreløbig Dag var samme Klausen forefælden kommen i en stemmelig. Han holdt Foredrag i Rarl-Marg-Klubben og var ved at rene af Vigtighed over det intime Forhold, der bestod mellem ham og Kongen. Slibstævnte havde allerede betruet ham nogle „vigtige Statshemmeligheder“, om at vi inden ret længe vilde faa en socialdemokratisk Minister. Og saa havde han trykket hans Haand — tank, trykket hans Haand, og smilet til ham — eller gnet af ham, ligesom man vil. De tilstedeværende Medlemmer var mindre begejstrede over denne Alliance og angreb ham derfor, og et Medlem af S. U. F. spurgte ham ud angaaende Velslyningen mod Ny Tid.

Han fik dog intet Svar; thi Klausen kom pludselig i Tanke om, at han havde travlt og maatte afsted, — maaske han skulde være til Tæ paa Amalienborg.

Vi kan vel næppe foreløbig vente at faa en Forklaring af Klausen om denne Velslyning; thi hver Gang det bringes paa Bane, vil han sikkert „have Gæstværk“. Men de unge Socialister vil vi anbefale, at de af Taknemmelighed mod R. M. Klausen opfører sig med videre antililitatistisk Agitation, indtil han og P. Knudsen lykkelig og vel er blevene Ministre.

Thi ellers kan vi let spole de Ghauserne for dem, og det var da Synd.

Proletar.

Dagbogen

Leve Revolutionen!

Uf Social-Demokraten ser vi, at det voldsomste, der er passeret i denne Uge, er en Tale af Vorgerrepræsident, Partifælle Gustavsen om „det samfundsmæssige i Undervisning i Madlavning“.

For næste Uge er det store Nummer Vargemester Jensen og Violinvirtuosen Burmesters Koncert i Moll i Raadhuset til Fjor del for fattige Børns Velværdning.

Collegium politium.

Fælledsvalget angaaende den kommunale Valgret afholdt i. Ritz. Dnr. Torsdag Formiddag Møde. Formanden afsag Beretning om

Underudvalgets Forhandlinger, idet han refererede de stillede Forslag, hvis Drøftelse ikke havde medført noget positivt Resultat. Beretningen fremstillede ikke Udvalget fra anden Side.

Formanden meddelte derefter, at forsaavidt der ikke i de alernæste Dage rettedes Anmodning til ham om at indrømme en vis (fort) Frist til nye Forslag til Udvælgning af Høverensstemmelserne, maatte Fælledsvalgets Medlemmer være forberedt paa at modtage Tilfælgelse til nyt Møde med Dagorden: Eventuelt Valg af Ordførere.

Social-Demokraten faar hof Ret; en Rottelov og et Par Høfløve bliver Samlingens vigtigste Resultater.

De Allierede

—0—

At da Valget af Vorgerrepræsidenter staar for Døren, vil det være af Interesse at se, hvorledes Situationen former sig.

Vi ved jo, at det allierede Højre og Ulberstille Venstre ikke opstiller nogen Liste i Mar. Naturligvis har de to sidste Nedertag for disse Parter sin Part i Beslutningen om ikke at bestige i Kampen. Men naar Regeringspresiden her i København siger, at det er, fordi „man ikke vil spille Tid og Kraft“ paa dette Valg, saa er det kun den halve Sandhed. Den hele er, at Højre — det vil sige den fineste tænkelige Del af Højre — er led og fed af Alliancen med Regeringsvenstre. For det første, fordi dette Part er saa lille blitte, at det næsten ingen Indflydelse kan have paa Valgresultatet. For det andet, fordi dette Parti har en væsentlig Styld i, at Valglampagnen de sidste Par Var har været fort saa ufæmneligt. Det er Grunden til, at Lands-tingsmand Folger Petersen og Grosfæder Louis Meyer og flere med dem ikke vil ofre de 1000 Kr., som de plejer at bidrage til Valglampen. De Ferrer Bidragere er misfornøjede med, at Kampagnen ender i et Raas af Stældsord, Smædeprejer, Injurier og Processer.

Vi har her i korte Træk belyst Forholdene indenfor to Parter, der samledes under Navnet „Antisocialister“. Vender vi os saa til disse Modstandere, de allierede Socialdemokrater og Liberale, ser vi den stil modsatte Taktil. Her er en Liste, og her bestaar Alliancen. Spørger man nu, hvad Grunden er til, at Alliancen bestaar

uforandret, naar der ikke sees nogen Modstand mod disse Parter, og spørger man Social-Demokraten eller Politiken, da mødes man straks af et hyskende: „Tal dog ikke saaledes, for saa kommer jo Vohmanden.“ Med andre Ord: de Liberale, der lader deres Utilfredshed med Alliancen komme til Orde, søger man at stramme ved at fortælle, at Antisocialisterne kun holdes borte fra Kamppladsen, fordi de frygter den store Hær af Socialdemokrater og Liberale.

Færlig er det efter vor Mening dette at sige, at man kan lide vedblivende saa Socialdemokratiets Vælgerne til at tro paa denne Snal; thi af Vælgerne er der helbligvis en Del, der kan regne, og deres Regnestykke ser saaledes ud: Socialdemokratiet har sammen med de Liberale vundet ved de to sidste Vorgerrepræsidentvalg, 1905 med en Majoritet paa ca. 3000, og 1906 med ca. 4000 Stemmer. Selv om vore Allierede, de Liberale, nu ogsaa følger lidt mere end en Charabanc, kan vi meget godt undvære dem. For ophæves Alliancen med de Liberale, faar vi til Gengæld de mange Stemmer, der nu holder sig tilbage, fordi de er Modstandere af Alliancen. Faktisk bliver, at vi vinder uden Alliance med de Liberale, og hvad der er af større Værdi — vi faar en klarere Politit.

En Statsarbejder.

Udenvæltis

—0—

Fra Skjebanen.

Sofia, 13. Marts (M. B.) I Bøbet af Dagen er der foretaget en Række Arrestationer i Anledning af Konseilspræsident Veltovs Mord. Mange af de Anholdte er Kvinder; Størstedelen blev dog al- ter løsladte.

Morderen forles i Dag til Paa- visning paa Nordstedet; han vil fremdeles være uden Medstydige; nogle Vidner paastår imidlertid, at han sløjede ved Arrestationen, i den Hensigt at advare sine Hjalper.

Lockout.

Samburg, 14. Marts (M. B.) Antallet af udelukkede Havnearbejdere er nu steget til 4000. Der blev i Gaar arbejdet ved Losning og Ladning af 48 Skibe; i Dagens Aft ankom 300 nye engelske Arbejdere. Den midlertidige Politibog, der var bleven oprettet ved Høbøen, er alder inddraget, da der hidtil ikke har fundet Uroligheder Sted.

Her er vi med Grifsen!

Belgrad, 14. Marts (M. B.) En Store Strejvende trof i Dag op foran Skuphtinaen med en Vigvogn, som hvilede laa Riget af en ved et Sammenstød med Gen- darmer dræbt strejvende Arbejder; her foranstrækkede de Demonstrationer mod den radikale Deputerede Mi- nist, der har faaet tilladt Vond- ber som Gæstning for de strejvende Arbejdere.

Den socialdemokratiske Deputerede Naprevisich fik dem imidlertid borte fra Skuphtinaen. Der- efter vilde de Strejvende begive sig til det kongelige Slot, men bebrøgedes af en anden Socialist til ogaa at opgive dette. Derefter bragte de Riget til Højstallet.

Tre Digte

Af Richepln

—0—

I Midsø

Gaa din Vej! Hvis Du stæder i de tilgæde Rester fra mit Vord, saa er Du kun en Hund. Svad! Du beder mig om en Midsø, og Du siger Dig at være min Rige? Nej, ret Dig op, Du store Jammerfulde Fattig! Kryb alle saaledes langs Vejens Kant. De byder Dig ind i en Krybbestald. . . Sæt Jd paa den!

Myt Næven hellere end at strække Haanden ud. Vær ikke det fromme Dyr, der lader sig flappe til Ro. Vær Mand, vær Broder, et Koudyr med Memmesludde, — og Du skal mærke Dig ved mit Rids Væstebud.

II

Forvandling

En Tilgærfte i Væsen, med Sky og spejdenbe Øjefast, krybende som en Snegl eller en bantet Lævehund, rindende Næse og saulende Mund, stride Haar og kun halvt trummede Rør, der er gulnede af de Smaa- tlinger, der er lobet igennem dem, — saadan ser Du ud! Men jeg tilgiver Dig din Væmmelighed. Jeg vil se Dig smuk, rig, beundret og graadig, og Alexander's Hest, Bucephalus, og Pegasus, Digterens, spander jeg for din Vogn. Kom, Du som bringer Hjertet til at hæve hos de Rige!

Rom Fattige, kom Soage, kom Tiggertind! Du skal æde Dig Stoltighed og drille Dig Bidskab til! Jeg skal være din Tjener, din Mundstænk.

Jeg skal Læde Dig i Stormen

5)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—0—

U: Hvad er det der staar skrevet i Marginen?

V: Det er en Note, hvori den brade Skibspræst fortæller at Foralbrene's Naad med Hensyn til deres Døres og Sonners Valg var fulde af Forstand og af fine og nylige Jagtigæller, men at han har udeladt denne Katsismus, der maaske vilde være forekommet saa fordræbende og ubestribte Menne-

ster som os utilgivelig fri. Imidlertid tilføjer han, at det ikke er uden Sorg, at han udelader en Del Tælliser, hvoraf man for det første vilde have kunnet se, hvor langt et Føll, der uophørlig bestafliger sig med et vigtigt Anliggende, kan naa i sine Underfølgelser uden Hylens og Anatomiens Hjalp; for det andet Fortælleren mellem Skonheden i et Vand, hvor man tilkomper Formerne efter et Øjeblik's Niddele, og hos en Vefolkning, hvor de afpasser til at gøre Ralte i mange andre Forhold. Til at være en Skonhed her hos os kræves en blandede Hud, en høj Pande, store Øjne, fine og sorte Træl, en slant Vgning, en lille Mund, smaa Hænder og Fødder. Men der nede lages næsten intet af alt dette med i Beregningen. Den Kvinde, der fangster Øjnene og hvem Altraoen forfølger, det er den som lover mange Værn, og som lader dem lide, floger, modige, funde og larle. Der er næsten intet Vighedspunkt mellem Venus fra Athen og Venus fra Otaiti; den ene er den galante Venus, den anden er den frugtbare Venus. Et Otaitier-

inde sagde en Dag med Foragt til en anden: Du er smuk, men Du gør sigge Børn; jeg er slæg, men jeg gør smukke Børn, og det er mig Mændene foretrakker.

Gifter denne Skibspræstens Note gaar vi videre i Beretningen om Samtalen.

— — —
O: u: Det er en lykkelig Stund for en ung Vige og for hendes Forældre, naar hendes Svangerstib bliver lydeligt. Hun iler hen og slaar Armen om sin Moder, om sin Fader, og under genfildige Glædesudbrud fortæller hun dem, hvad der er sket. Moder! Fader! Omsavn mig, jeg er besvangret. — Er det sandt? — Ja, det er! — Og af hvem? — Af den eller den, hvem det nu er. —
O: u: u: Hvordan kan hun opgive Navnet paa sit Værns Fader?

O: u: Hvorfor skulde hun ikke vide det? Det er med Værligheden af vore Rærlighedsforhold som med vore Vgtesfæder; de strækker sig i det mindste fra Fuldmaane til næste Fuldmaane.

Præsten: Men overholdes denne Skit?

O: u: Du kan selv domme om det. For det første er Tiden mellem to Fuldmaaner ikke lang; men naar to Mand begge har grundet Krab paa at have skabt et Værn tilhører det ikke mere Moderen.

Præsten: Hvem tilhører det da?

O: u: Den af de to, hvem hun foretrakker at give det. Det er da hele hendes Fortæl. Men da et Værn i sig selv er en værdifuld Ting, vil Du kunne forstå, at hos os er usædelige Kvinder lardne, og at de unge Mand holder sig borte fra en saadan.

Præsten: Naa, I har dog all-
saa ogsaa usædelige Kvinder? Det glæder mig at høre.

O: u: Vi har dem endog i mere end en Skillelse — men Du afbrøder mig. Naar en af vore Døtre bliver besvangret, og Faderen er en smuk, ung, velskabt, modig, flog og arbejdsom Mand, da er der et Glæde ved Gaabet om, at Navnet skal arbejde sin Faders Døder. Vær Vatter klammer sig kun ved et daarlige

Valg. Du vil kunne forstå, hvilken Pris vi sætter paa Sundhed, paa Skonhed, Styrke, Fild og Mod; Du vil kunne forstå, hvorledes Modets gode Gægnstaber nedrødes ved vor Omhu. Du som har været i saa mange Lande, sig Du mig, om Du i noget af dem saa saa mange smukke Mand og saa mange smukke Kvinder som paa Otaiti? Betragt mig, hvorledes finder Du mig? Rubel, der er titusinde Mand her, som er stærke og lige saa kraftige, men ikke én der er modigere end jeg. Derfor udpeger Moderne mig ogsaa ofte for deres Døtre.

Præsten: Men hvormange tilfælder der Dig af alle de Børn, som Du kan have faaet udenfor din Hylte?

O: u: Hver fjerde Pan eller Hun. Der foregaar hos os en Ombytten af Mand, Kvinder og Børn, af Hænder i alle Aldere og alle Værlighedsfælgelser, som er af en ganske anderledes Betjening end Ederes Ombytning af Været, der dog kun er frembragt af disse Hænder.
Præsten: Jeg forstaar Dig.

Men hvad betyder de sorte Skor, som jeg undertiden har set?

O: u: Det er Tegnene paa Ufrugtbarhed, en Fæll fra Gødselen eller en Folge af fremryllet Alder; den, der løfter et faadant Skor og berører den ufrugtbare Kvinde, er en usædelig Mand.

Præsten: Og de graa Skor?

O: u: Tegnene paa den maanedlige Sygdom. Den Kvinde, der før Tiden lægger dette Skor bort, er en usædelig Kvinde. Den, der løfter det og berører den fuge Kvinde, er en usædelig Mand.

Præsten: Har I Skor der for?

O: u: Ingen anden end alles Foragt.

Præsten: Naa en Fader sigge hos sin Datter, en Moder hos sin Son, en Broder hos sin Søster, en gift Mand hos en andens Hustru? O: u: Ja, hvortor ikke?

Præsten: Jeg kan endda finde mig i, at det er For, men Blodskam, Vgteslæbsbrud!

O: u: Hvad mener Du med O: demes For, Blodskam, Vgteslæbsbrud?

